

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D. ve věci

žalobce: **Egeria, z. s.**
sídlem Obchodní 1324, 765 02 Otrokovice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2019, č. j. KUZL 4491/2018, ve věci stavebního povolení

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Schubertová

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 14. 10. 2019 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „MMZL“) ze dne 9. 11. 2017, č. j. MMZL 94196/2017 OŽPaZ-41, jímž byla povolena stavba vodního díla „Dálnice R49, stavba 4901 Hulín – Fryšták – úpravy koryt vodních toků a úpravy meliorací“.

2. Žalobce nejprve shrnul skutkový stav, historii průběhu řízení a přijetí napadeného rozhodnutí. Svou legitimaci dovozoval mj. z § 65 odst. 2 soudního řádu správního a čl. 9 Aarhuské úmluvy a čl. 11 směrnice EIA.

3. Žalobce především nesouhlasí s tím, jak bylo vypořádáno jeho odvolání. Připomněl, že dne 20. 10. 2017 uplatnil námitky, přičemž uvedl, že nesouhlasí s povolením stavby, neboť dvěma usneseními Krajského soudu v Brně, a to ze dne 25. 4. 2017, č. j. 31 A 59/2017-243 a ze dne 10. 8. 2017, č. j. 31 A 208/2017-116, byl žalobám žalobce ve věci výjimek přiznán odkladný účinek. MMZL tuto námitku ve stavebním povolení zamítl s tím, že zastává názor, že výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů slouží až k možnosti samotného škodlivého zásahu, přičemž lze zasáhnout toliko samotnou činností. Výjimka není podmínkou pro získání rozhodnutí o povolení stavby. Žalobce se proti stavebnímu povolení odvolal a uvedl, že s tímto vypořádáním nesouhlasí, s odkazem na judikaturu správních soudů. Žalovaný následně odvolací řízení dne 4. 4. 2018 přerušil do doby vyřešení předběžné otázky spočívající v rozhodnutí soudu žalobcem podaných žalobách. Po zamítnutí žalob žalobce vypořádal žalovaný žalobcovu odvolací o námitku tím, že nezjistil žádné procesně právní vady v postupu MMZL a dále, že k nápravě vad není třeba dalších úkonů, neboť byl prvostupňovým správním orgánem zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro jeho postup ve vodoprávním řízení.

4. Žalobce má za to, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když se žalovaný explicitně nevypořádal s podstatou žalobcovy námitky. Jestliže žalovaný požadoval doložení proveditelné výjimky, nelze souhlasit s žalovaným v tom, že MMZL zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle žalobce mělo dojít k vyřešení předběžné otázky již v nalézacím řízení. Názor žalovaného, odlišný od názoru MMZL, nevedl ke zrušení stavebního povolení; žalovaný svým postupem implicitně potvrdil, že odvolání žalobce bylo správné, ale fakticky jej zamítl.

5. Zároveň žalobce nesouhlasí s tím, jak byly žalovaným vypořádány jeho námitky vznesené až v odvolacím řízení. K tomu žalobce opět připomněl, že žalovaný dne 18. 9. 2018 vyvěsil na své úřední desce usnesení, kterým informoval o shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí a dal možnost účastníkům navrhovat důkazy a činit návrhy ve lhůtě 15 dnů. Této možnosti žalobce využil a podal ve stanovené lhůtě vyjádření, v němž uvedl své námitky strukturované do 17 bodů, přičemž namítal nezákonnost prvostupňového řízení a podal dále námitky, jakoby se jednalo o řízení nalézací. Žalovaný všechny námitky č. 2 až č. 17 paušálně zamítl s odkazem na zásadu koncentrace zakotvenou v § 112 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“). Podle žalobce však princip koncentrace nelze uplatňovat ve všech případech, když v dané situaci je třeba zohlednit, že jeho žalobám u Krajského soudu v Brně byl přiznán odkladný účinek a MMZL tak neměl činit žádné procesní úkony, které by vedly k vydání stavebního povolení, tedy neměl ani určovat lhůtu k podání námitek. Jestliže pak v době odkladného účinku žalob žalobce MMZL stanovil lhůtu k podání námitek a vydal stavební povolení, nebyly tyto úkony činěny po právu a nelze vycházet z předpokladu, že žalobce měl možnost podat korektní námitky a standardní odvolání. Řada námitek se navíc týkala porušení kogentních předpisů. Takové námitky však správní orgán nemůže přejít již z úřední činnosti.

6. Ve své žalobě dále žalobce brojí také proti závazným stanoviskům. Nejprve obecně namítl, že v předmětném řízení mělo být od 1. 1. 2018 postupováno podle stavebního zákona ve znění

novely č. 225/2017 Sb., která v § 4 odst. 9 stanovila novou úpravu přezkumu závazných stanovisek.

7. Konkrétně žalobce brojí a) proti závaznému stanovisku k vlivům prioritního dopravního záměru na životní prostředí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16, b) proti závaznému stanovisku Ministerstva životního prostředí ze dne 18. 10. 2017, č. j. MZP/2017/710/1588 a c) proti souhlasu stavebního úřadu ze dne 4. 7. 2015, č. j. HOL-16488/2015/SÚ/RS, vydaného podle § 15 odst. 2 stavebního zákona.

8. Ve vztahu ke stanovisku ad a) žalobce namítl, že podklady ke stanovisku zveřejněné na portal. cenia.cz neobsahují žádost stavebníka, jak ji předvídá § 23a odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí (dále jen „zákon o EIA"). Ve zveřejněných podkladech kromě žádosti chybí také popis technického řešení předmětných stavebních objektů a jejich vlivu na životní prostředí, jak jej předvídá § 23a odst. 5 zákona o EIA. Žalobce tak namítá, že tvrzení Ministerstva životního prostředí, uvedené v závazném stanovisku EIA, že žádost obsahuje popis aktuálního technického řešení záměru a jeho vlivu na životní prostředí, je ve vztahu k povoleným stavebním objektům pochybné a nedoložené; závazné stanovisko EIA je nepřezkoumatelné a v projednávané věci nepoužitelné. Důsledkem nezveřejnění dokumentů dle § 23a odst. 6 zákona o EIA je nezákonnost a nepřezkoumatelnost, jelikož listiny se zveřejňují nepochybně proto, aby se žalobce mohl seznámit s podklady závazného stanoviska a vznášet proti němu námitky, což mu v daném případě nebylo umožněno. Dále žalobce namítl, že název stavebního objektu „C 371.8 Úpravy meliorací – Racková" neodpovídá tomu, jaký stavební objekt byl pod č. 371.8 umístěn, když podle územního rozhodnutí ze dne 15. 11. 2004 byl pod číslem 371.8 umístěn objekt „C 371.8 Úpravy meliorací – Židelná". Židelná je jiný vodní tok, muselo tedy dojít k záměně či změně stavby, kterou Ministerstvo životního prostředí nevysvětlilo. Souhlasné závazné stanovisko EIA bylo vydáno ke stavbě, která nesplňuje jeho podmínky č. 3 a 5 – a to u stavby objektu „C 345 Úprava Fryštáckého potoka". Podle žalobce nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebyly zjištěny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a stanovisko je také nepřezkoumatelné. Je nepravdivé tvrzení v závazném stanovisku, že byl projekt projednáván s vodoprávním úřadem, se správci jednotlivých toků, vodních ploch a dotčených vodních zdrojů a že jejich požadavky byly zapracovány, když obsahu koordinovaného závazného stanoviska neodpovídá obsah DSP.

9. Ve vztahu ke stanovisku ad b) žalobce uvedl, že z § 23a odst. 8 zákona o EIA vyplývá, že při vydávání verifikačního závazného stanoviska mělo Ministerstvo životního prostředí ověřit, zda nedošlo ke změně záměru oproti záměru popsanému v podkladu § 23a odst. 5 zákona o EIA. Žalobce namítá, že při vydávání závazného stanoviska ze dne 22. 11. 2016 nebylo předloženo technické řešení předmětných stavebních objektů, když zveřejněná DSP toto neobsahuje a chybí tak podklad pro vydání verifikačního závazného stanoviska.

10. Pokud se týče stanoviska ad c), namítl žalobce, že souhlas stavebního úřadu vydaný podle § 15 odst. 2 stavebního zákona je nepřezkoumatelný, neboť neobsahuje žádné odůvodnění a není zřejmé, na základě jakých úvah jej stavební úřad vydal. Souhlas je dále zmatečný, neboť přehlíží skutečnost, že název předmětného stavebního objektu „C 371.8 Úpravy meliorací – Racková" neodpovídá tomu, jaký stavební objekt byl pod č. 371.8 umístěn, když podle územního rozhodnutí ze dne 15. 11. 2004 byl pod číslem 371.8 umístěn objekt „C 371.8 Úpravy meliorací – Židelná".

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. K námitce, že žalovaný v rozhodnutí neuvedl, zda a z jakého důvodu souhlasí či nesouhlasí s názorem prvostupňového orgánu, který pokračoval v řízení přes podané žaloby proti výjimkám, kterým byl přiznán odkladný účinek, žalovaný podotkl, že z postupu žalovaného v odvolacím řízení je zřejmé, že pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o udělení výjimky považoval za podkladové rozhodnutí podmiňující vydání stavebního povolení. Z důvodu procesní ekonomie a nikoliv, jak tvrdí žalobce, z důvodů zahlazování předchozích

pochybení, žalovaný přerušil odvolací řízení a vyčkal ukončení řízení o žalobách proti vydaným rozhodnutím o výjimkách. K výhradám žalobce proti zamítnutí jeho odvolacích námitek č. 1 – 17 s odkazem na koncentrační zásadu žalovaný uvedl, že ačkoliv vodoprávní úřad řízení z důvodu přiznání odkladného účinku nepřerušil, procesní práva žalobce nebyla zkrácena, jelikož až do vydání prvostupňového rozhodnutí mohl žalobce uplatnit veškeré námitky a požadavky směřující k zajištění hlavního cíle, pro který byl žalobce podle stanov založen, tj. ochrana přírody a krajiny.

12. K výhradám žalobce, že v projektové dokumentaci chybí část B Souhrnná technická zpráva a část C, žalovaný sdělil, že tyto nebyly ve vodoprávním řízení požadovány, jelikož se týkaly celé stavby dálnice D49, stavba 4901 Hulín – Fryšták. Namítá-li žalobce, že podkladové souhlasy stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelné, upozornil žalovaný, že v době, kdy byly tyto souhlasy vydávány, neměly povahu závazného stanoviska a jednalo se o pouhé vyjádření ve smyslu části IV. správního řádu. Pokud žalobce poukazuje na číselná označení stavebních objektů a na rozdíl označení v územním rozhodnutí a stavebním povolení, jedná se o chybu v psaní, přičemž názvy stavebních objektů jsou totožné a nemohou vyvolat pochybnosti o předmětu územního a stavebního řízení. Ve vztahu k námitce, že na portále cenia.cz nejsou zveřejněny zákonem stanovené podklady, uvedl žalovaný, že za obsah podkladů na portálu cenia.cz neodpovídá a že pro žalovaného je rozhodující obsah závazného stanoviska EIA, nikoli jeho podkladů. Zákon o EIA v § 23a odst. 5 neurčuje oznamovateli povinnost předkládat projektovou dokumentaci stavebních objektů.

Zjištění z obsahu správních spisů

13. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že MMZL oznámil formou veřejné vyhlášky dne 19. 9. 2017 zahájení řízení o povolení předmětné stavby vodního díla. Uvedeným oznámením současně MMZL sdělil, že v souladu s § 112 odst. 2 stavebního zákona upouští od ohledání na místě a od ústního jednání a vyzval v souladu s citovaným ustanovením a v souladu s § 9b odst. 1 zákona o EIA účastníky řízení, dotčené orgány a veřejnost (ve smyslu § 3 zákona o EIA) k uplatnění námitek do 30 dnů ode dne doručení oznámení, jinak nebude možno na ně vzít zřetel. Současně vyzval uvedené osoby k možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí v navazujícím řízení. Přílohou tohoto oznámení učinil MMZL kopii žádosti o povolení stavby, závazné stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 22. 11. 2016, č. j. 63881/ENV/16, usnesení Ministerstva životního prostředí ze dne 30. 11. 2016, č. j. 83639/ENV/16, koordinované závazné stanovisko MMZL ze dne 20. 12. 2013, č. j. MMZL 94304/2013 a vyjádření MMZL ze dne 19. 12. 2016, č. j. MMZL 154996/2016 k upravené dokumentaci.

14. Podáním ze dne 20. 10. 2017 oznámil žalobce svou účast v navazujícím řízení v předmětné věci a uvedl, že s povolením stavby nesouhlasí, zejména proto, že usneseními Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2017, č. j. 31 A 59/2017-243 a ze dne 10. 8. 2017, č. j. 31 A 208/2017-116 byl žalobám žalobce ve věcech rozhodnutí o povolení výjimek přiznán odkladný účinek, přičemž v důsledku toho do biotopů dotčených stavbou dálnice nelze zasahovat minimálně do doby, než skončí řízení před soudem. Další argumenty nesnesl.

15. Rozhodnutím ze dne 9. 11. 2017, č. j. MMZL 94196/2017, oznámeným veřejnou vyhláškou, vydal MMZL stavební povolení na předmětnou stavbu vodního díla. Podáním ze dne 13. 12. 2017 podal žalobce proti rozhodnutí MMZL odvolání, ve kterém namítal, že MMZL rozhodl ve věci přes jeho nesouhlasné vyjádření s ohledem na odkladné účinky přiznané jeho žalobám ve věci rozhodnutí o povolení výjimek.

16. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 4. 2018 přerušil řízení o odvolání žalobce, a to do doby vyřešení předběžné otázky spočívající v rozhodnutí soudu ve věci podaných žalob žalobcem proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 29. 12. 2016 a 28. 4. 2017 o výjimkách dle § 56 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Dne 17. 9. 2018 vyrozuměl žalovaný účastníky řízení, včetně žalobce, o pokračování v přerušením řízení a vyzval je k seznámení s podklady rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že

kasačním stížnostem žalobce proti rozsudkům Krajského soudu v Brně ve věcech povolení výjimek, byly Nejvyšším správním soudem přiznány odkladné účinky, rozhodl žalovaný opětovně dne 13. 11. 2018 o přerušení řízení.

17. V mezidobí, dne 18. 10. 2018, podal žalobce „Vyjádření k odvolacímu řízení ve věci povolení vodního díla“, v rámci kterého namítal kromě nezákonnosti spojené s odkladným účinkem přiznaným jeho žalobám, také nedostatečnou projektovou dokumentaci a vznesl námitky proti jednotlivým závazným stanoviskům shromážděným v řízení; snesl také další argumenty stran domnělé nezákonnosti rozhodnutí MMZL.

18. Dne 20. 6. 2019 oznámil žalovaný pokračování v přerušeném řízení s ohledem na skutečnost, že kasační stížnosti podané žalobcem proti rozsudkům Krajského soudu v Brně byly Nejvyšším správním soudem zamítnuty. Současně vyzval účastníky k seznámení se s podklady rozhodnutí a určil jim k tomu potřebnou lhůtu. Následně dne 31. 7. 2019 rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.

20. Za nedůvodné považuje krajský soud námitky žalobce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nedostatečně či nezákonně vypořádal s jeho odvolacími námitkami, vznesenými v rámci odvolání či v průběhu odvolacího řízení. Nelze přisvědčit námitce, že se žalovaný nevypořádal explicitně v napadeném rozhodnutí s podstatou námitky, že rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody musí být vydáno před rozhodnutím o umístění stavby a tudíž i před rozhodnutím o stavebním povolení. Jak je totiž patrné z obsahu správního spisu, žalovaný v reakci na žalobcem podané odvolání přerušil řízení do doby rozhodnutí o žalobách podaných žalobcem proti rozhodnutím o výjimkách. Sám žalobce v žalobě připustil, že z vydaných usnesení žalovaného vyplývá, že vyžadoval doložení proveditelné výjimky. Za této situace tedy nelze uzavřít, že by žalovaný nevypořádal námitku žalobce, když z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný se s postupem MMZL neztotožnil a sám řízení do doby vyřešení předběžné otázky přerušil, přičemž výslovně uvedl, že rozhodnutí o povolení výjimky dle § 56 zákona o ochraně přírody je jedním z podkladů pro navazující řízení ve věci povolení záměrů staveb, kterými by mohlo dojít k zásahu do přirozeného vývoje některého ze zvláště chráněných druhů živočichů vyskytujících se v trase stavby při její realizaci. Je tedy zcela zřejmé, že se ztotožnil s názorem žalobce. To ovšem neznamená, že by bylo nutné, aby žalovaný jen z toho důvodu rozhodnutí MMZL rušil; žalovaný sice shledal v postupu MMZL pochybení, které však sám v rámci odvolacího řízení napravil. Tento postup považuje krajský soud za zcela správný, respektující základní zásady správního řízení, tak jak je vymezuje správní řád a současně respektující principy dobré správy. Je nutno konstatovat, že při ctění zásady jednoty správního řízení napadené rozhodnutí nebylo vydáno „v rozporu se smyslem soudních usnesení o odkladném účinku“, jak namítal žalobce v žalobě. Krajský soud dále poznamenává, že byť je žalobce oprávněn ve smyslu § 9d odst. 1 zákona o EIA namítat hmotnou i procesní zákonnost napadeného rozhodnutí, je nezbytné vždy tvrdit a dovodit konkrétní dotčení namítaným nezákonným postupem, tedy v čem by bylo právní postavení žalobce odlišné nebýt namítané vady či nezákonnosti rozhodnutí a jak by se uvedené dotklo jeho veřejných subjektivních práv, které mu pro tyto účely § 9d odst. 1 zákona o EIA přiznává. Z žaloby však žádné tvrzené obecné či konkrétní dotčení práv žalobce ani nevyplývá.

21. Krajský soud se ztotožnil také s tím, jakým způsobem byly vypořádány odvolací námitky žalobce, vznesené až podáním ze dne 18. 10. 2018, tedy v rámci odvolacího řízení. Žalobce se stal

účastníkem řízení svým podáním ze dne 20. 10. 2017 ve smyslu § 9c odst. 3 písm. b) zákona o EIA; stal-li se účastníkem řízení, vztahovala se na něj ustanovení o stavebním (vodoprávním) řízení, včetně časového omezení k uplatnění námitek či důkazů ve smyslu § 112 odst. 1, 2 stavebního zákona. Z obsahu správního spisu vyplývá, že MMZL stanovil k podání námitek s ohledem na upuštění od ústního jednání ve smyslu § 112 odst. 2 stavebního zákona lhůtu 30 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení. Z obsahu spisu je také zřejmé, že žalobce v této lhůtě nad rámec námitek obsažených v jeho podání ze dne 20. 10. 2017 žádné jiné námitky nevznesl, přičemž žalobce ani netvrdí, že by mu v tom cokoli bránilo a nelze to dovodit ani ze spisového materiálu. Krajský soud se neztotožňuje s argumentací žalobce, že pokud byl jeho žalobám proti rozhodnutím o výjimkách přiznán odkladný účinek, neměl MMZL činit žádné úkony a neměl stanovovat lhůtu a že tudíž nelze vycházet z toho, že by měl žalobce možnost podat korektní námitky a standardní odvolání. Samotný vadný postup MMZL, který před vydáním stavebního povolení nevyčkal na rozhodnutí o zmiňovaných žalobách, nemůže mít vliv na oznámení o zahájení řízení a stanovení lhůty k uplatnění námitek. Je zřejmé, že MMZL oznámil zahájení předmětného stavebního řízení, vyzval k uplatnění námitek a žalobce v reakci na to jako jedinou námitku vznesl právě skutečnost, že by v řízení měl MMZL vyčkat na rozhodnutí o žalobách proti rozhodnutím o výjimkách. Postup MMZL je nutno považovat ve vztahu k možnosti vznést „korektní námitky" za bezchybný; žalobci nic nebránilo, aby v řádně a v souladu se zákonem stanovené lhůtě vznesl své námitky, když v době oznámení zahájení řízení byla již jako podklad shromážděna závazná stanoviska, jejichž vady následně namítl žalobce až v rámci podání ze dne 18. 10. 2018. Je tedy třeba uzavřít, že postupem MMZL ani žalovaného nedošlo ke zkrácení práv žalobce. Jako nepřiléhavý krajský soud vyhodnotil odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006-122 a jeho tvrzení, že namítal porušení kogentních ustanovení. Žalobce namítal, že struktura Průvodní zprávy ani názvy kapitol neodpovídají příloze č. 5 vyhl. č. 499/2006 Sb. a dále, že podkladové souhlasy stavebního úřadu jsou nepřezkoumatelné. Krajskému soudu však není zřejmé, jaká konkrétní kogentní ustanovení právních předpisů, která by mohla mít zásadní vliv na zákonnost rozhodnutí, vlastně žalobce napadal a z jakého důvodu by tak mělo dojít k omezení koncentrační zásady stanovené § 112 odst. 2 stavebního zákona. Nelze než shrnout, že postup žalobce v průběhu řízení navozuje nutně dojem, že žalobce se snažil a snaží „dohnat" svými nynějšími argumenty nedostatky svého procesního postupu a odvrátit tak jeho důsledky, přičemž nelze přehlédnout, že tak činí veskrze účelovými argumenty, které jsou v zásadě procesního charakteru a ničeho nevypovídají o naplnění účelu, pro který byl žalobce jako spolek založen.

22. Optikou vyslovených závěrů nemohou obstát ani žalobcem uplatněné námitky proti jednotlivým závazným stanoviskům. Krajský soud na tomto místě připomíná závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 202/2019-87, publ. ve Sb. NSS č. 3940/2019, že „*Osoba z řad dotčené veřejnosti dle § 3 písm. i) bod 2 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, se může domáhat soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu v řízeních navazujících na posuzování vlivů dle § 9d odst. 1 citovaného zákona za stejných podmínek jako jiné osoby domáhající se ochrany svých veřejných subjektivních práv u správních soudů (pokud z citovaného zákona nevyplývá něco jiného). Zejména je i takový žalobce povinen uvést žalobní body pouze ve lhůtě pro podání žaloby dle § 71 odst. 2 s. ř. s. a správní soud přezkoumává i zákonnost procesu posuzování vlivů na životní prostředí v mezích takto včas uplatněných žalobních námitek* (zvýrazněno krajským soudem) *(§ 75 odst. 2 věta prvá s. ř. s.), nikoli z úřední povinnosti.*

23. V projednávané věci je především zjevné, že žalobce svým postupem v průběhu správního řízení neotevřel možnost žalovaného k postupu ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Bylo na žalobci, aby včas a řádně reagoval svými námitkami proti obsahům závazných stanovisek a až následně, nebylo-li by jeho námitkám postupem ve smyslu § 149 odst. 4 a 5 správního řádu vyhověno, se domáhal přezkumu zákonnosti závazných stanovisek v mezích žalobních bodů proti žalobou napadenému rozhodnutí. Přitom žalobní body vznesené žalobcem směřují pouze

do způsobu, jakým se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Na podkladu těchto žalobních bodů však není dán krajskému soudu prostor pro přezkum zákonnosti namítaných závazných stanovisek.

24. Nicméně, i kdyby bylo povinností krajského soudu přes postup žalobce v průběhu správního řízení zákonnost napadených závazných stanovisek přezkoumat, nebylo by možné přiznat námitkám vůči závazným stanoviskům důvodnosti. Ve vztahu ke stanovisku ad a) je třeba souhlasit s žalovaným, že žalovaný není správním orgánem, kterého by stíhala odpovědnost za obsah zveřejněného závazného stanoviska včetně jeho podkladů ve smyslu § 23a odst. 5 a 6 zákona o EIA; nadto, z žalobcem *tvrzeného* nedostatku zveřejněného stanoviska nelze dovozovat jeho nezákonnost. Za podstatné považuje krajský soud to, že účastník správního řízení, potažmo žalobce v následném řízení o správní žalobě, je obecně oprávněn vznášet námitky proti *obsahu* závazného stanoviska, nikoliv proti podkladům, jež vedly k jeho vydání, neboť pouze obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že byl zkrácen na svém právu podat proti předmětnému závaznému stanovisku informované námitky, neboť s obsahem stanoviska se žalobce jistě seznámit mohl.

25. Namítá-li žalobce nesprávné označení stavebních objektů, nelze než konstatovat, že podstatné je, zda ze stavebního povolení, včetně zpracované dokumentace, jsou jednotlivé stavební objekty identifikovatelné; došlo-li k chybě při číselném označení stavebního objektu v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení, nemůže to ještě bez dalšího znamenat, že povolena byla stavba odlišná od stavby umístěné. Žalobce ostatně pouze uvedl, že „muselo dojít k nějaké záměně stavby“. Lze se přiklonit k závěru, že došlo pouze k administrativní chybě při zpracování rozhodnutí. S ohledem na uvedené je třeba odmítnout také námitku směřující do stanoviska ad b).

26. Ve vztahu ke stanovisku ad c) krajský soud podotýká, že samotná absence odůvodnění souhlasu stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona neznamená, že žalobce proti obsahu tohoto stanoviska, tedy, že tam vymezený stavební objekt je v souladu s územním rozhodnutím, nemohl brojit.

Závěr a náklady řízení

27. Na základě uvedeného krajský soud uzavírá, že žalobu důvodnou neshledal, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. ledna 2020

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Schubertová